

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Líviou Kňažikovou, Advokátska kancelária, M. R. Štefánika 6, Komárno, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S/2/2012-38 z 21. augusta 2012 (Rvp 2031/2014), č. k. 11 S/10/2012-35 z 25. septembra 2012 (Rvp 2032/2014), č. k. 11 S/12/2012-35 z 9. októbra 2012 (Rvp 2034/2014), č. k. 11 S/6/2012-35 z 18. septembra 2012 (Rvp 2035/2014) a č. k. 11 S/11/2012-35 z 9. októbra 2012 (Rvp 2036/2014) a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/73/2012 z 21. novembra 2012 (Rvp 2031/2014), sp. zn. 5 Sžf/91/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2032/2014), sp. zn. 5 Sžf/89/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2034/2014), sp. zn. 5 Sžf/88/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2035/2014) a sp. zn. 5 Sžf/2/2013 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2036/2014) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti J. K. vedené pod sp. zn. Rvp 2031/2014, Rvp 2032/2014, Rvp 2034/2014, Rvp 2035/2014 a sp. zn. Rvp 2036/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 333/2014.

2. Sťažnosti J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 5. marca 2014 doručené sťažnosti J. K., (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Krajského súdu v Nitre č. k. 11 S/2/2012-38 z 21. augusta 2012 (Rvp 2031/2014), č. k. 11 S/10/2012-35 z 25. septembra 2012 (Rvp 2032/2014), č. k. 11 S/12/2012-35 z 9. októbra 2012 (Rvp 2034/2014), č. k. 11 S/6/2012-35 z 18. septembra 2012 (Rvp 2035/2014) a č. k. 11 S/11/2012-35 z 9. októbra 2012 (Rvp 2036/2014) – ďalej len „krajský súd“ a „rozsudky krajského súdu“ – a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/73/2012 z 21. novembra 2012 (Rvp 2031/2014), sp. zn. 5 Sžf/91/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2032/2014), sp. zn. 5 Sžf/89/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2034/2014), sp. zn. 5 Sžf/88/2012 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2035/2014) a sp. zn. 5 Sžf/2/2013 zo 17. decembra 2013 (Rvp 2036/2014) – ďalej len „najvyšší súd“ a „rozsudky najvyššieho súdu“.

Z obsahu sťažností a príloh k nim pripojených vyplýva, že na základe vykonanej daňovej kontroly Daňový úrad Komárno vydal päť dodatočných platobných výmerov (ďalej len „správca dane“ a „rozhodnutia správcu dane“), ktorými v zmysle zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyrubil sťažovateľovi ako platiteľovi dane rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia apríl, máj, október, november a december 2006 za nesplnenie povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. pre odpočítanie dane

podľa ustanovení § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“). Správca dane (okrem iného) dospel k záveru, že „ak si daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a dokázať, že tovar bol dodaný“, preto sa „v rámci kontroly zameral na obchodovanie s drevom, pričom konštatoval, že neexistovali relevantné doklady o pôvode dreva, ktoré by preukazovali, že kontrolovaný subjekt nakúpil drevo tak a v takom množstve, ako je deklarované na dodávateľských faktúrach od spoločnosti PIRUS, s. r. o., nakoľko všetky osoby, ktoré sa zúčastňujú manipulácií s drevom, sú povinné dodržiavať pravidlá zakotvené v zákone č. 326/2005 Z. z. o lesoch. Z uvedeného dôvodu správca dane využil inštitút súčinnosti tretích osôb, a to KR PZ v Nitre a Krajských lesných úradov a na základe takto získaných dôkazov dospel k záveru, že daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno a nevyvrátil zistenia správcu dane o tom, že tovar dokladovaný označenými faktúrami uvedenými v rozhodnutí dodaný nebol.“.

Proti rozhodnutiam správcu dane podal sťažovateľ odvolania, v ktorých argumentoval tým, že „splňa podmienky... na odpočítanie dane. Poukázal na to, že dodávateľ (spoločnosť PIRUS, s. r. o.) tovar vlastnil a bez prevzatia na vlastný sklad predal a dodal jemu a on kúpnu cenu tovaru riadne a včas zaplatil. Gulatinu spracoval na hranoly, dosky, a pod., čoho nepochybným dôkazom sú odberateľské faktúry, ako aj zaplatené faktúry za pomez gulatiny. S týmito skutočnosťami sa však správca dane vo svojom rozhodnutí nevysporiadal...“. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky následne vydalo rozhodnutia (ďalej len „daňové riaditeľstvo“ a „rozhodnutia daňového riaditeľstva“), ktorými rozhodnutia správcu dane potvrdilo, keďže z jeho strany nezistilo žiadne pochybenia.

Žaloby sťažovateľa, ktorými sa domáhal preskúmania rozhodnutí daňového riaditeľstva, krajský súd rozsudkami zamietol, keď po stotožnení sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi správnych orgánov dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. V pomerne rozsiahlom odôvodnení svojich rozsudkov krajský súd okrem iného konštatoval že „sama skutočnosť,

že mal účtovné doklady na tento deklarovaný tovar ešte neznamená, že tovar bol i dodaný...; keďže nebol preukázaný pôvod tohto tovaru, nebolo možné identifikovať spoločnosť, ktorá dodala guľatinu dodávateľovi žalobcu a ani preveriť prepravcu tohto tovaru, ktorý by potvrdil údaje uvedené v daňových dokladoch“.

Na základe odvolaní sťažovateľa najvyšší súd rozsudkami potvrdil rozsudky krajského súdu ako vecne správne.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkami krajského súdu a rozsudkami najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S právnymi názormi týchto súdov sa nestotožňuje a opätovne tvrdí, že *„dostatočne preukázal splnenie podmienok... na odpočítanie dane. Vo svojej žalobe poukázal na skutočnosť, že spoločnosť PIRUS, s. r. o. ako dodávateľ tovar vlastnil a bez prevzatia na vlastný sklad predal a dodal jemu. Bez akýchkoľvek pochyb sťažovateľ kúpnu cenu za predmetný dovar riadne a včas zaplatil. Guľatinu následne spracoval na hranoly, dosky, atď., čoho nepochybným a nesporným dôkazom sú odberateľské faktúry ako aj zaplatené faktúry za porez guľatiny. S uvedenými skutočnosťami sa však správca dane vo svojom rozhodnutí nevysporiadal.“.* S týmito skutočnosťami, resp. so všetkými ním uvádzanými skutočnosťami sa nevysporiadal ani krajský súd ani najvyšší súd, v dôsledku čoho *„súd nesprávne vyhodnotil daný skutkový stav a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.* Okrem toho *„súd... nesprávne právne posúdil, nevyhodnotil skutkovo správne otázku vedomosti sťažovateľa o skutočnostiach týkajúcich sa pôvodu dreva, pričom súd vychádzal len z irelevantných tvrdení správcu dane, ktoré sú sporné a nepodložené žiadnymi dôkazmi“.* Osobitne najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka to, že *„nesprávne právne posúdil vec tiež tým, že úplne vyhol aplikácii rozsudku Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/03“.*

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami krajského

súdu a rozsudkami najvyššieho súdu, pričom tieto rozhodnutia zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

rozsudkami krajského súdu a rozsudkami najvyššieho súdu (pozri I. časť odôvodnenia tohto uznesenia).

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2031/2014, Rvp 2032/2014, Rvp 2034/2014, Rvp 2035/2014 a sp. zn. Rvp 2036/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a všeobecných súdov rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkami krajského súdu

Ústavný súd konštatuje, že preskúmaniu rozsudkov krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu označených práv bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04,

IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu ku krajskému súdu najvyšší súd, ktorý na základe odvolaní sťažovateľa rozsudky krajského súdu potvrdil. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkami najvyššieho súdu

Ako už bolo uvedené, ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti ústavný súd taktiež judikoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani právo, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Uvedené právne východiská sa vzťahujú aj na právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože medzi jeho obsahom a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 147/08).

Porušenie označených práv najvyšším súdom vidí sťažovateľ jednak v tom, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, ktorá je pre posúdenie daných vecí rozhodujúca, a síce, že splnil podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty, keď preukázal, že za tovar mu dodaný riadne a včas zaplatil, ako aj v tom, že na dané prípady neaplikoval rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, na ktorý poukázal vo svojich odvolaniach proti rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažovateľom napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu je identické, pričom z relevantnej časti vyplýva:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že prevažným dodávateľom drevnej guľatiny pre žalobcu bola v roku 2006 obchodná spoločnosť PIRUS, s. r. o., so sídlom v Komárne, ktorá mala nadobudnúť guľatinu od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti MIAMI, s. r. o., so sídlom vo Veľkom Krtíši. Žalobca ako spracovateľ dreva (§ 24 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch) na vyzvanie správcu dane relevantné doklady o pôvode a existencii predmetného dreva nepredložil. Takéto doklady nepredložila ani spoločnosť PIRUS, s. r. o.,

ktorej mala dodať predmetnú guľatinu spoločnosť MIAMI, s. r. o. Konateľ obchodnej spoločnosti MIAMI, s. r. o. Dušan Lenhart poprel akúkoľvek spoluprácu so spoločnosťou PIRUS, s. r. o. Uviedol, že s touto spoločnosťou nikdy neobchodoval, žiadne faktúry pre túto spoločnosť nevystavil a konateľa spoločnosti PIRUS, s. r. o. Juraja Pipišku nepozná. K predloženým predmetným faktúram uviedol, že odtlačok pečiatky na predmetných faktúrach nie je totožný s pečiatkami, ktoré používa jeho spoločnosť. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k reálnemu dodaniu tovaru – drevnej guľatiny, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH (spoločnosti PIRUS, s. r. o. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala fakturovaný tovar) a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodaný tovar). Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia kúpnej ceny v hotovosti, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že skutočnosťou rozhodujúcou v tomto prípade je, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal nadobudnutie smrekovej guľatiny, vyfaktúrovanej vyššie označenými faktúrami a to spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, a preto sa najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané práve obchodnou spoločnosťou

PIRUS, s. r. o., keď ani táto spoločnosť nepreukázala dodanie predmetnej smrekovej guľatiny od spoločnosti MIAMI, s. r. o. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na rozsudok Súdneho dvora ES z 12. januára 2006 v spojených veciach C-354/03, C-355/03 a C-484/04 (Optigen), podľa názoru najvyššieho súdu sa uvedený rozsudok na prejednávany prípad nevzťahuje, pretože označený rozsudok predpokladá dodávky, ktoré samé o sebe nie sú poznačené podvodom a skutočnosť, že platiteľ v reťazci dodávok nevedel a ani vedieť nemohol o podvodnej povahe plnenia. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu ako spracovateľa dreva požadovať od svojho dodávateľa obchodnej spoločnosti PIRUS, s. r. o. doklady preukazujúce pôvod predmetného dreva v zmysle § 24 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch dreva a vyhl. č. 232/2006 Z. z., a to predovšetkým za účelom preukázania pôvodu dreva. Pokiaľ mu dodávateľ, t. j. obchodná spoločnosť PIRUS, s. r. o. predmetné doklady nepredložila, žalobca nepochybne vedel, resp. mal vedieť, že nejde o legálne dodávky a takéto dodávky nemal prevziať.

Neobstoja teda námietky žalobcu uvedené v odvolaní, že správca dane, ani žalovaný neprodukovali žiaden dôkaz preukazujúci vedomosť žalobcu o uvedených skutočnostiach. Treba pripomenúť, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte a tiež treba pripomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s. I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax a i., C 255/02, Zb. s. I-1609, bod 71).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu

v Nitre ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.“

Ústavný súd sa z obsahu napadnutých rozsudkov presvedčil, že najvyšší súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti toho-ktorého prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozsudkov najvyššieho súdu, pretože sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v podstate obsahovo rovnaké námietky vzniesol už v konaní pred správnymi orgánmi a následne aj v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd navyše konštatuje, že zo všetkých na vec sa vzťahujúcich rozhodnutí je zrejmá jasná kontinuita záverov vyplývajúca z právomocí toho-ktorého štátneho orgánu. Rozsudky najvyššieho súdu tak nevykazujú znaky svojvôle; ich odôvodnenie je zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností toho-ktorého prípadu, ako aj z relevantných právnych noriem.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že podobný prípad riešil aj vo veci sp. zn. III. ÚS 242/2013 a dospel k záveru, že ak sťažovateľka v daňovom konaní neunesla dôkazné bremeno vyplývajúce z ustanovenia § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. a nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov nezistili ani všeobecné súdy rozhodujúce v rámci správneho súdnictva, nemožno hovoriť o tom, že jej neposkytli súdnu ochranu, a tým porušili jej základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd taktiež konštatoval, že je na správcovi dane, aké dôkazné prostriedky v záujme čo najúplnejšieho zistenia skutkového stavu zvolí, podmienkou však je, aby neboli získané v rozpore s právnymi predpismi.

Vychádzajúc z týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkami najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva

sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. mája 2014